

Του Ουι Πειρατεί

Λουδοβίου Μπουσενάρ

ΠΕΡΙΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ένα χαμίνι τού Παρισιού, τετραπέρατο και διαβολεμένο, ο Φρικέτος, γυριέ τον κόσμο, ζητώντας τύχη. Σέ μία έρημιά τής Αυστραλίας συναντάει μέ τόν τρομερό λιποτή Σμιθ και παίζει μαζί του. Ο Σμιθ, σωστός Ίνδικός, σωστός Γολιάθ, την παθαίνει από τού χαμίνι άσχημα. Άλγιστα βροχή γρόνον και σωριάζεται κάτω μισοκλιπυμένος, άλλα κ' ένθουσιασμένος μέ τόν μικρό έκείνου διάβολο. Την ίδια στιγμή όμως προβάλλον άξανα μερικοί άστουμικοί, που καταζητούν τόν λιποτή και τά πράγματα άρχίζουν νά γίνονται σοδαρά... Ο Σμιθ συλλαβάνεται και κατορθώνει νά δραπέτευση άμέσως. Τότε οι άστουμικοί, άπέξενστα, συλλαβάνουν τόν Φρικέτο. Τη νύχτα όμως, ένό κοιμούνται στό βάθος, ο Φρικέτος κατορθώνει νά δραπέτευση κι' αυτός, παίρνοντας ένα από τά άλογά τους. "Έπειτ' από πολλές περιπέτειες, φτάνει σ' ένα καταυλισμό χρυσοράχων και τούς βρίσκει έτοιμούς νά λιποτρούουν ένα άνθρωπο, που τόν κατηγορούν γιά κλέφτη. Ο Φρικέτος τόν σώζει, χάσει και στην έπέμβαση τού λιποτού Σμιθ, που φτάνει στό μεταξύ. Άλλά πώς ο Φρικέτος βρέθηκε μόνος στην Αυστραλία ; Δέν ήταν μόνος. Είχε και τέσσερες άλλους συντρόφους, μέλη μιάς, έξωφρενικής αποστολής, που χάρισαν σ' ένα ναυάγιο, από τού όποιου ο Φρικέτος κατάρριψε τί σοφή.

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

Τό άρπαζε τότε μέ λαγδάρα. Μέ άπειρες άγριες προσπάθειες, και κουνώντας τού πρός όλες τίς διευθύνσεις, κατάρριψε τέλος τού τζερριζώω άπ' τού βράχο και νά τού σφίξει μέ λύσσα στην άγκαλιά του.

—Ωραία! μουμούρισε τότε ο Φρικέτος. Νά δυο πωλητοπαληάνθρωποι, οι όποιοι κατάφεραν μία πρώτη τάξεως έπιτυχία!.. "Ας δούμε μονάχα, άν θά κάνουν τί μοιρασιά μέ τιμώντητα, και δίχως άπρόσπιτα υπερέβηματα άναμετάλω τούς!

Μά ακριβώς τη στιγμή έκείνη, άνήτησαν πάλι—γιά δεύτερη φορά—ή κραυγές έκένες, που τόσο είχαν τρομάξει τούς Ίθαγενείς. "Ήσαν κραυγές άγνώσιμες, άλλα και θριάμβου μαζί, ή κραυγές αυτές. Κι' ήσαν δικαιολογημένες, άλλωστε : Ή παραμικρή άδειάστξη έκ μέρους τού ενός άπ' τούς δυο συντεταίρους, μπορούσε νά προκαλέση τού γκρεμίματος—μέσα στην άβυσσο—τού τεραστίου έκείνου όγκου τού χρυσού, τόν όποιο μόλις και μέ δυσκολία κατάρριθνε νά σφίγη στην άγκαλιά του ο άνθρωπος που τόν ξερριζώσε!

—'Ανεβάστε με, σεσιόρ Χολλιναϊού! φώναξε κατόπιν ο δεμένος στό σκονί άνδρας.

—Διδού! μουμούρισε μέσα τού ο Φρικέτος. Τόν λένε και Χολλιναϊού!... Σέ όλα τά επαγγέλματα υπερέβεται, τελοσπάντων, ο 'Αμερικανός αυτός πειρατής!.. Μά άς δούμε και τί συνέχεια, γιατί—μέ την πίστι μου— άρχίζει νά γίνεται ένδιαφέροσα!

—'Ανεβάστε με λοιπόν γρήγορα, σεσιόρ! έναφώνησε πάλι ο άλλος. Αυτό τού χρυσάφι που άγκαλιάζω, μου καιεί άνυπόφορα τού στήθος!

Ο Χολλιναϊού άρχισε νά τόν άνεβάξη σιγάσιγά, γιά νά ζαλιόσθι ο άλλος και νά θαμτώσουν τά μάτια του. "Έπειτα, άφού τόν κράτησε σφιγγογυριστό και μετέωρο σ' άπόστασι κάπου δύο μέτρων, σταμάτησε νά τόν άνεβάξη περισσότερο, και τού ειπε μέ σαρκαστική φωνή :

—Θέλετε νά πούμε δυο λογάκια φρόνιμα και λογικά, σεσιόρ δόν Μπαρτολομέο ντέ Μόντε ;

Ο Φρικέτος άρχισε νά διασκεδάξη έξαιρετικά, μέ την άλλωκοτη αυτή σκηνή. Λίγο έλειπε μέλιστα, ν' άρχιση και τά χειροκροτήματα όπως τότε που παρακολούθουσε κανένα μελόδραμα άπ' τίς γαλαρίες τών Παρισιανών θεάτρων!

—Μά πρός Θεού, τί είν' αυτή πού λές ; ούλοιαξε ο σεσιόρ Μπαρτολομέο. Νά κουβεντιά σουμε, θέλεις ;... 'Ανεβάσε με γρήγορα, χριστιανέ μου, γιατί έξαντλήθηκαν όλότελα ή δύναμεις ηου!

—Μά κι' έγώ κουράστηκα, άδελφέ! ειπε ήπουλα ο σεσιόρ Χολλιναϊού. Δόσε μου λοιπόν τού

κομμάτι τού χρυσαφιού, θά γίνης άλαφρότερος έτσι, και θά σέ άνεβάσω τότε μέ περισσότερη εύκολία!

Ο Πορτογάλος μιάς, ένιωσε τότε κρύο δάγκωμα στην ψυχή του. Ο σκοτεινός συντεταίρος του, ήταν φανερό ότι έτρεφε καταχθόνια σχέδια εις βάρος του, κι' άποθανόταν τόν έαυτό του χαμένο. Μούγκρισε λοιπόν έντρομος :

—Δέν θά σού κάνω αυτή τη χάρη!... Στο όρκιζομαι στην Αλωνία Σωτηρία τής ψυχής μου!.. "Αν σού δώσω τού κομμάτι τού χρυσαφιού που κρατώ, θά ήσουν άξιος νά μέ γκρεμίσης άμέσως, στό βάθη τής άβύσσου!

—Και πούος σάς λέει, ότι δέν θά σάς άφήσω νά κατακυλίστε τώρα ;

—Τό ήθιο σου τού συμφέρο... άπάντησε ο Πορτογάλος. Αυτό τού κομμάτι τού χρυσαφιού είνε ή σωτηρία μου. Τό έχω και τού κρατάω!

—'Ηλίθιε! Έκανε σαρκαστικά ο 'Αμερικανός. Ή δυσκολία γιά μένα ήταν νά τού βγάλω από κεί που βρισκόταν. "Αν πέση τώρα μέσα στό νερό μαζί σου, ο διάβολος νά μέ πάρη άν ζνας καλός βουτηχητής δέν μπορη νά τού ξαναβρη. "Έλα, άς κάνουμε γρήγορα!... Θέλεις, νά ή όχι, νά μοδ τού δώσης ;

—Κατάρα! Είσαι ένας παληάνθρωπος!

—Μάλιστα, φίλε μου! Δόσε μου τού χρυσάφι!

—Είσ' ένας ληστής!

—Μάλιστα... Τό χρυσάφι..

—Κλέβεις ένα σύντροφό σου!

—Τό χρυσάφι!

—Αυτό τού χρυσάφι μου άνήκει... Είνε και τών δυο μας... Δες, δέχομαι νά τού μοιραστούμε.

—Όχι, έχω στό γέριο μου τη ζωή σου.. Μ' αυτό τού χρυσάφι, μπορεις νά την έξαγοράσης.. Δόσε μου τού όλο ή σέ γκρεμίζω κάτω!

Ο Πορτογάλος έτριξε τά δόντια του κι' έτρεμε σύγκορμος. "Ένας άφρος άσπρος έθγαينه άπ' τά χείλη του.. Δέν άπάντησε τίποτε..

—Δόσε μου τού χρυσάφι ή άλλουδες παρατάω τού σχοινί.

—Κι' άν σού τού δώσω, θά μέ σκοτώσης ; τραύλιζε ο Πορτογάλος. Προτιμάω νά πινώξω στη λιμνη μαζί του.

—'Εστο! άπάντησε ο 'Αμερικανός.

Και συγχρόνως παράτησε τού σχοινί, μέ τόσο όσο χρειάζοταν γιά νά βρεθθι ο δόν Μπαρτολομέο ντέ Μόντε τρία μέτρα μονάχα πού κάτω άπ' τού σημείο που βρισκόταν. "Ήθελε έτσι νά τού δώση μία ιδέα τί θά ήταν ή τελευταία πτώσις του.

Ο δυστυχισμένος έθγαλε μία κραυγή τρομερή κι' έσφιξε άκόμα περισσότερο τού χρυσάφι μέσα στό μπράτσο του.

—'Αποφάσισε επιτέλους νά μοδ τού δώσης ; ρώτησε ο 'Αμερικανός.

—"Έλεος!.. Οίκο.. Σεσιόρ Χολλιναϊού... παληέ μου φίλε... Δέν έξερες λοιπόν ότι αυτό τού χρυσάφι είνε ή ζωή μου ;... Αυτό τού χρυσάφι μάς άνήκει, χωρίς ο άρχηγός νά μουσθι νά τού διεκδικήσθ... Τό βοήκαμε μαζί, καθώς περιεμέναμε έδω τόν έρχομό τού άρχηγού..

—'Α! "Α! συλλογιόσθηκε ο Φρικέτος. Ο άρχηγός αυτών τών παληανθρώπων, δηλαδή ο άρχιπειρατής Μπουσκαρέν, πρόκειται νάρθθ έδω. Αυτό είνε μια πληροφορία καλή.

... Δέν σοθάσαι, έξακολούθησε ο Πορτογάλος, μήπως ο άρχηγός σού ζητήσει λογαριασμό γιά τή ζωή σου ;

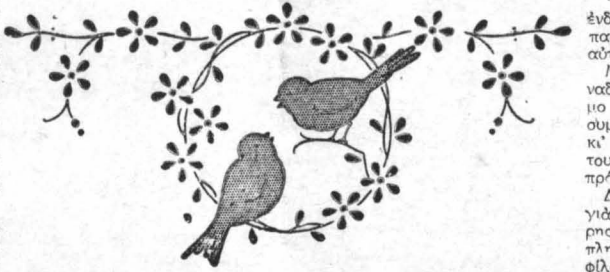
—Δέν περρίζεις... Είμαστε μόνι οι δύο, άπάντησε ο 'Αμερικανός, ο όποιος, παρ' όλη την άγριότητά του, φαινόταν πώς είχε άρχει νά μαλακώνη κάπως.

—Χάρη!.. Είνε δικό μας αυτό τού χρυσάφι..

Ο Φρικέτος, τού όποιο τού ένδιαφέρον μεγάλωσε όλοένα, παρακολούθουσε άχόρταγα αυτή τη σκηνή.

Μία τύχη πρναυατικά μοναδική τόν ειχε ορίσει στό δρόμο τών δυο αυτών λιποτών, τής ομμωσίας τού Μπουσκαρέν κι' είνε μάθει, ακούγοντάς τους, ότι ο άσρηγός τους έπράκτει νά φτάση έκεί.

Δέν έμεινε στόν ήρωά μας γιά νά εννε ή γαπά του πλήρης. Παρά νά μάθη μερικές πληροφορίες γιά την τύχη τών φίλων του.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΚΑΜΠΟΥ

Η ίδια τύχη πάλι επρόκειτο σε λίγο να του δώσει σχετικά με άπολυτη Ικανοποίηση.

Τη στιγμή που ο νεώριος Μπαρτολομέο ντέ Μόντε, ούρλιαζε με ένα τελευταίο σπασμό αγωνίας κι' απελπισίας: «Χάρη!». Είπε δικό μας το χρυσάφι αυτό!» Ένα απροσδιόριστο μαύρο σημάδι φάνηκε πέρα στόν ορίζοντα, στο σημείο όπου ο ουρανός ξανάγινε με τα νερά της λίμνης.

Αυτό το σημάδι μεγάλωνε ολοένα και φαινόταν να προχωρή έπάνω στα νερά πολύ γρήγορα. «Όπως έβεινε, δεν ήταν βάρκα, γιατί ή βάρκες τών Ιθαγενών, που είναι ένας κορμός δέντρων ακαμίνους, ποτέ δεν είναι τόσο πλατειές. Ούτε και σχεδία ήταν, γιατί ποτέ μιά σχεδία δεν προχωρεί με τόσο ταχύτητα.

Ο μίστερ Χολλινταϊν έβρισε τυχαίως τα βλέμματα του και, καθώς είδε αυτόν το μαύρο δγκο που έπλεε, έβγαλε μιά τραυχητική βλαστήμια, κι' άρχισε να βρίζει τόν Πορτογάλο με μιά λύσσα, που δεν ταίριαζε καθόλου στην 'Αγγλοαμερικανική Ίδουουγκρασία του.

Ο ντόν Μπαρτολομέο ντέ Μόντε, κατάπληκτος, άπολιθωμένος, δεν έκανε άλλο, παρά να τραυχήσει φράσεις αναίκαλυφτες, κομμένες από έναν πένιμο λόγυγκα. Η άπογοήτευσή της άπληστίας του, ο φόβος τού θανάτου, είχαν κυριολεκτικώς ξετρελάσει το φτωχό διάβολο.

Η λύση τού δράματος πλησίαζε.

Ο 'Αμερικανός είχε δέσει το οχονί σε μιά προεξοχή τού βράχου. 'Αλλοιώς τα μπράτσα του, όσο εύρωστα κι' άν ήταν, θα ήταν άδύνατον να συγκρατούν τόσο ώρα τόν Πορτογάλο και τού θησαυρό του.

Έβγαλε το μπόθικ νταϊφ του, αυτό τού τρομερού μαχαίρι, τού όποιο ο 'Αμερικανός δεν άποχωριζόταν ποτέ και με τού όποιο έκοβε τα νύχια του, καθάριζε τα δόντια του ή ξεκοιλιάζε τους ανθρώπους.

Ο Φρικέτος, παρ' όλη την άπόσταση, άκουσε να τρίζη τα δόντια του και να ούρλιαζή:

—'Ε, λοιπόν, πέθανε, παλητόμαρο!.. Σκάσε σάν σκύλλο! 'Εξαφανίσου με τόν καταραμένο θησαυρό σου.

Κι' έκοψε τού ακονί τού μέρος που ήταν δεμένο, μ' ένα χτύπημα τόσο δυνατό, ώστε ή λειπίδα χτύπησε στο βράχο μ' ένα ξερό κρότο.

Ο Πορτογάλος έβγαλε μιά τρομερή φωνή άπογοήσεως, σπριφογιάσε δυο φορές γύρω άπ' τόν έστού του και καθώς έσφιγγε σπασμωδικά τού πελώριο κομμάτι τού χρυσαφιού, τού βάρους τού μετάλλου τόν έκανε ν' άναποδογυρίσει.

—'Επεσε με τού κεφάλι πρὸς τὰ κάτω, με τὰ πόδια άνοιγμένα, χτύπησε στο κάτω μέρος τού βράχου κι' εξαφανίστηκε μέσ' στα νερά που πάφλασαν πένθιμα.

Ο Φρικέτος δεν κατσούφιασε καθόλου.

—'Ενας λιγότερος! είπε. 'Αν μπορούσαν να χαθούν όλοι με τόν ίδιο τρόπο, ή μ' έναν άλλο έξ ίσου άποτελεσματικό, θα γλύτωναν άπό πολλή δουλειά τού δήμου.

Ο μίστερ Χολλινταϊν, με τού μαχαίρι του στο χέρι, έβρισε μιά στιγμή άκίνητος, κυττάζοντας τους κύκλους που έκαναν τα νερά στο μέρος όπου είχε πέσει τού θύμα του.

—'Επειτα έκανε μιά κίνηση άνωπομνησίας, έκλεισε τού μαχαίρι του, στάθηκε σταθερά στην προεξοχή τού βράχου και έτοιμάστηκε να μη, στη μαύρη τρύπα που ήταν στο τοίχωμα.

Μά τού μυστηριώδες πλεούμενο, σπρωγμένο άπό χέρια εύρωστα, είχε πλησιάσει με γρηγοράδα βάλασκοπουλιού. Δεν ήταν ούτε θάρσος, ούτε σχεδία. 'Ήταν κι' άπ' τα δυο, ήταν κά-

τι άνάλαφρο σάν φτερό, έξαιρετικά σταθερό, που προχωρούσε μ' έξαιρετική ταχύτητα, παρ' όλο τού μεγάλο του δγκο.

Τέσσερες άνδρες ήταν οι έπιβάτες του. Οι δυο άπ' αυτούς, έφωδιασμένοι μ' έλαφρούς κουπία, έφταναν για νά δδηγούν. Ένας τρίτος, καθισμένος στην πρώτη, κούταζε μ' ένα κυάλι τού σμύπλεγμα που άποτελούσαν οι 'Αμερικανός και τού θύμα του. Κι' ο τέταρτος, όρθιος στην πλώρη, σημάτευε με τού όπλο του.

Ο άνθρωπος με τού κυάλι έγνεψε. Ένας έλαφρός κρότος λευκό φάνηκε στην άκρη τού όπλου. Ένα σφύριγμα γρήγορο άκούστηκε κι' ο μίστερ Χολλινταϊν άναπήδησε σάν λαγός που τόν γτυπήσε τὰ σκάγια.

—'Ωραία! φώναξε ο Φρικέτος, τη στιγμή που ή διαπεραστική έκτυροσκόρπηση της καραμίνιας χτυπούσε στ' αυτία του...

—Μά, διάβολε! έπρόσθεσε, μου φαίνεται πως έξερν τόν κρότο αυτόν τών όπλων.

—'Επειτα τραβήχτηκε πρὸς τὰ πίσω, άναποδογυρίζοντας τού Καϊμπουν κι' έναν Ιθαγενή και φωνάζοντας με χαρά:

—Δεν γελέμα!... Είν' αούτ'!... Οι φίλοι μου!

IX

Ο ΦΡΙΚΕΤΟΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΟΥ. — Η ΚΟΛΑΣΙΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΠΑΛΙ ΣΙΩΠΗΛΗ. — ΕΙΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΜΙΑΣ ΑΠΟΒΑΘΡΑΣ.— ΠΩΣ ΟΙ ΙΘΑΓΕΝΕΙΣ ΣΚΑΡΦΑΛΩΝΟΥΣ ΣΕ ΔΕΝΤΡΑ ΕΒΑΘΜΩΝΑ ΜΕΤΡΩΝ ΥΨΟΥΣ. — Η ΚΟΛΑΣΙΣ ΞΑΝΑΔΙΝΕΙ ΤΗ ΛΕΙΑ ΤΟΥΣ. — ΠΟΙΟΣ ΉΤΑΝ Ο ΝΤΟΝ ΚΕΡΜΠΕΧΕΛ — ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ

Ο μίστερ Χολλινταϊν, μετά τόν πυροβολισμό, έξαφανίστηκε άπό την τρύπα που έχασκε στο βράχο.

Η μυστηριώδης βάρκα προχώρησε ως τη βάση τού άπρόσιτου άκρωτηρίου και στάθηκε ακριβώς πάνω άπ' τού σημείο, όπου ο νεώριος Μπαρτολομέο ντέ Μόντε είχε καταπονησθή.

Οι έπιβάτες της έλπιζαν τάχα ν' άποσπάσουν άπό τα νερά τόν Πορτογάλο; 'Ετσι φαινόταν, γιατί έπί μερικές στιγμές έφεραν βόλτες σ' αυτό τού μέρος, σάν να περιμέναν να φανή τού κεφάλι τού παληανθρώπου.

Μά τού κάκου, ο άθλιος, μη θέλοντας ν' άποχωριστή τού κομμάτι τού χρυσαφιού, που τόν έμπόδιζε ν' ανέθη πάλι στην άποσπεία, είνε βουλιάζει σάν μολύβι στο βυθό.

—'Εντωμεταξύ, ή καρδιά τού Φρικέτου χτυπούσε δυνατά. Είχε άναγνωρίσει τούς φίλους του 'Αντρέ και Μαζεστέ που κρατούσαν ο καθένας τους άπό ένα κουπί, τόν Πιέρ ντέ Γκάλ που κρατούσε τού κυάλι και τού δόκτορα Λαυπεριέρ, τού όποιο ή καραμίνια σφινξε άκόμα.

—Ποί... ου... ίτι... σφύριξε ο Φρικέτος σάν σειρήνα άτμομηχανής.

—'Ακούγοντες τού γινώστο του αυτό σφύριγμα, οι τέσσερες άνδρες τινάχτηκαν τόσο άπότομα, ώστε ή βάρκα τους ταλαντεύθη κι' έπειτα οι τέσσερες θύωσαν τὰ βλέμμάτά τους πρὸς τού σημείο άπ' τού όποιο είχε άκουστή τού σφύριγμα.

—Ποί... ου... ίτι! Ξανασφύριξε ο Φρικέτος.

Ο Πιέρ ντέ Γκάλ σηκώθηκε, έβγαλε τὰ χέρια του γύρω άπ' τού στόμα του και με μιά στενωτορεία φωνή, φώναζε πρὸς τού νέο, ο όποιος δεν φαινόταν κάτω άπ' τη βάρκα.

—'Ε! εκεί ψηλά!... Ποίος είνε;

—'Ε! άπ' τη βάρκα! φώναζε κι' ο Φρικέτος. Ο Μικρός Παρισινός, δούλος όλων σας, άγαπητοί μου φίλοι,

—Ο Φρικέτος! άκούστηκαν χαρούμενες τέσσερες φωνές μα-

—Κατάρτα!... Είσαι ένας παληάνθρωπος!...

ζύ. Τό άγαπητό μας παιδί!..

“Έπειτα, ο δόκτωρ Λαμπιερίε έπρόσθεσε ουγκινημένως και άστειευόμενος ουγγρώντας:

—Μήπως έγινε αυτοκράτωρ καμμιιάς φυλής τής Αυστραλίας;

—Όχι, άκόμα. Υπάρχει ένας κενός θρόνος, μά περιμένει κάποιον από σας.

—Ωραία!.. Και τώρα θα προσπαθήσουμε ν' άράξουμε εδώ κάπου... Μά πές μας, πού διάβολο βρισκόμαστε; Ή άκτές αύ τές δέν είνε σημειωμένες στους ναυτικούς χάρτες και πρέπει νάχουμε τά μάτια μας τέσσερα γιά νά μήν τσακιστούμε σέ κανένα βράχο. Τί πρέπει νά κάνουμε;

—“Όσα ξέρετε κι' έσεις, ξέρω κι' έγώ. Μου φαίνεται όμως πώς πρέπει νά προσπεράσετε τού άκρωτήριο και προσπαθήστε νά βηήτε από τήν άλλη μεριά 'Εγώ έντωμεταξύ θάρρω νά σας συναντήσω μέ τούς συντρόφους μου. Προπάντων νάχετε τά μάτια σας τέσσερα, γιάτί αυτά τά μέρη είνε γεμάτα βρωμούποκείμενα!

—Ναι, αυτό τό είδαμε κιόλας. Μά πές μας, Φρικέτο, αυτός ο παλιάνθρωπος, τού όποιου ο γιατρός θάάσπεσε πού όλίγου τού ένα πόδι μέ τόν πυροβολισμό τού, δέν ήταν ο καταραμένος αυτός 'Αμερικανός πειρατής Χολλινταϊύ;

—Αυτός, ο ίδιος. Κι' ο συντόρφός του πού έκανε τή βουτιά, ήταν ο Πορτογάλος από τού Μακάο, ο Μπαρτολομέο ντέ Μόντε..

—Σ' ευχαριστούμε γιά τίς πληροφορίες σου. Και τώρα δρόμο πάλι..

Και, ένó ή βάρκα ξανοιγόταν, οι Αυστραλιανοί, περισσότερο ξετρελλαμένοι από ποτέ, έξασκολευόσαν νά είνε πεσμένοι μπρομύητα άπάνω στό βράχο. “Αν δέν ήταν τό σπασμοδικό άνασκήρισμα τών μελών τους και τό τριζύμι τών δοσιτών τους, θά τούς νύμισε κανείς πεθαμμένους από τόν τρόμο.

Ή βλαστήμιες τού 'Αμερικανού, τά ουρλιάσματα τής άγωνίας τού Πορτογάλου, ή δυνατές φωνές τού Πιέρ Λέ Γκάλ και τού γιατρού Λαμπιερίε, άποτελούσαν γι' αυτούς ένα καταθόνιο κονσέρτο, στό όποιο εδέσποσε γιά μία στιγμή ο κρότος τής καραμπίνας—ένα κονσέρτο πού είχε κάνει τίς τρίχες τους ν' ανορθωθούν και τά κορμιά τους νά πλημυρίσουν από κρύο ιδρώτα.

Μόνος ο Καίπουν, ή μόλλον ο Ύθον Κερμπεχέλ, πού ή επικωνία τού Φρικέτου είχε άρχισεί νά τόν ξεευρωπαϊζή, στεκόταν θρόνος και κύτταζε τή βάρκα πού άπομακρυνόταν.

—Βά... κ... ψιθύρισε τέλος, συγκεντρώνοντας μέ κόπο τίς άναμνίσεις του και μέ μία προφορά έντελώς ναυτική.

—Ναι καλέ μου Ύθον, τού άπάντησε ο Φρικέτος, και βάρκα μάλιστα άπάνω από τήν όποια βρίσκονται οι καλύτεροι θαλασσοίσι οι όλων τών ναυτικών τού κόσμου. Θά τούς δής έξ άλλου σέ λίγο και μόνος σου.

Τώρα πού ή φωνές άπ' τή λίμνη, ή μάλλον άπ' τήν κόλασι, είχαν ασπασεί, τά μαύρα παιδιά τής Αυστραλιανής ζούγκλας καθυεχάζαν οιγά-οιγά και ξεθάρρηναν σέ λίγο τόσο, ώστε νά βγούν άπ' τήν άκνισία τους. Τώρα τά μέλη τους σάλευαν, τά κορμιά τους άνωρθώνονταν, τά μάτια τους άνοιγαν.

“Ο εφιάλης είχε τελειώσει.

“Ο Φρικέτος τούς έδωσε νά καταλάβουν μέ όσες λέξεις τής διαλέκτου τους ήξερε και μέ νοήματα, ότι έπρεπε νά ξαναγυρίσουν πίσω και ν' άκολουθήσουν τήν όχθη, ως τό σημείο πού θά έπαυε πειά νά είνε τόσο άπότομο.

Οι ίθαγενείς δέχτηκαν πρόθυμα νά ίκανοποιήσουν τήν επιθυμία τού καινούργιου τους φίλου, ο όποιος, χάρις στή λευκή του έπιδερμίδα, μπορούσε άκίνδυνα νά άνοιγιη τόσο μακριές συνομιλίες μέ τά καταθόνια δέρματα.

Πρίν ξεκινήσουν, καταθρόχθισαν, μερικές ρίζες όμως και πολλά κομμάτια νόμας εύκαλύπτου κι' έπειτα, χτυπώντας τίς κοιλίες τους, δήλωσαν πως ήσαν έτοιμοι.

Ή θάρκα μέ τούς τέσσερες φίλους τού Φρικέτου περνούσε έκείνη τή στιγμή άπ' τήν άπώτερη άκρη τού άκρωτηρίου και λóζεγε πρós τή δεξιά. “Ο ήρωας μας και οι ίθαγενείς άκόλουθησαν αύτή τή διεύθυνσι, παρ' όλα τ' άναριθμητά ζμπόδια τού όπήρχαν σ' αύτό τό μέρος τής άκτής.

Περπάτησαν έτσι επί άρκετές ώρες κάτω από ένα ν' ήλιο τρο-

μερό, πού έκανε τήν άμμο νά καίη και τήν έκανε άνυπόφορη στό πόδια πού τήν πατούσαν. “Ο Φρικέτος, παρ' όλο τό θάρρος του, ένιωθε τίς δυνάμεις του νά λιγοστεύουν κι' έντωμεταξύ ή όχθη έξασκολευόσε νά διαγράφεται ως έκεί πού έφταναν τά μάτια κάθετι, σάν τοίχος και τόσο ψηλή, ώστε νά είνε άδύνατη κάθε προσέγγισις.

Οι τέσσερες άνδρες πού επέβαιναν στή βάρκα, έξαναημένοι άπ' τήν άτέλειωτη αύτή κοπηλασία, μόλις συγκρατιόντουσαν και μπορούσαν νά προχωρούν άκόμα: Έξ άλλου, ή νύχτα θ' άπλωνόταν σέ μία όρα μ' αύτή τήν καταπληκτική ταχύτητα, πού πέφτει στίς τροπικές χώρες.

Ή φωνή τού 'Αντρέ άκούστηκε:

—Πές μου, Φρικέτο, μήπως έχεις κανένα σπάγγο είκοσιπέντε-τριάντα μέτραν μάκρους;

—Όχι, κύριε 'Αντρέ τί τόν θέλετε αύτό τόν σπάγγο;

—Νά, θά τόν άφηνες νά πση ως εδώ. Θά έβενες τότε σ' αύτόν ένα σκονί πού έχουμε στή βάρκα, θά τραβούσεσ τού σκονί, θά τό έβενες σέ κανένα βράχο και θά σκαρφάλωναμε έτσι ως εσένα μέ τά όπλα μας και τίς άποσκευές μας. Γιατί, καθώς βλέπω, δέν υπάρχει καμμιά πιθανότη νά βρούμε κανένα μέρος γιά ν' άποθιαστούμε γρήγορα κι' έχουμε άποκάνει πιασ.

—Μήπως θά έκανε γιά τή δουλειά σας ένας άλλος κισός;

—Θαυμάσια.

—Ωραία τότε. Ένας άπ' τούς συντρόφους σας θά πάη νά βρη τόν πιο κατάλληλο. Μά, δέν μου λέτε, σκοπεύετε νά εγκαταλείψετε τή βάρκα σας;

—Γιά πού λόγο, τού άπάντησε ο Πιέρ Λέ Γκάλ. Μήπως

τρελλάθηκες; Νά εγκαταλείψουμε τή βάρκα μας έμεις, Γάλλοι ναυτικοί.. ‘Απλούστατα, ή βάρκα μας θά μας άκολουθήσει ως άπάνω.

—Δεμεί από τήν άκρη τού σκονίου;

—Βέβαια.

—Είνε λοιπόν τόσο έλαφρύς;

—Σάν βελούδο... Θά ήδεις!

—‘Αδύνατο!..

—Πάμε νά φλυαρήσ σάν πήθκος και φρόντισε νά βρησ τόν κισό πού μάς χρειάζεται.

—‘Αμέσως! ‘Αμέσως!

“Ο Φρικέτος άπευθύνθηκε πρós τόν Ύθον, τού έδωσε νά καταλάβη τί χρειαζόταν και ό λευκος άγριος, άρπάζοντας τό λίθινο τσεκούρι του, σκαρφάλωσε περήφανα σ' ένα τεράστιο κοιμώδεντρο, ύψους πενήντα μέτραν και ανάλογου πάχους.

“Αρβουνοι κισοί έφεταν άπ' τήν κορυφή τού τεραστίου δέντρου κι' έφταναν σχεδόν ως τή βάση του. “Ο Ύθον έπρεπε νά φτάση ως τήν κορυφή κι' ο Φρικέτος άναρωτιόταν μ' άνησυχία πώς ο καινούργιος του φί-

λος, θά τό κατάρβανε.

“Ο Ύθον Κερμπεχέλ, πρώνη Καίπουν, είχε άποκτήσει μία εύκνισια, μία δύναμη και μία επιδεξιότητα, πού λίγοι άπ' τούς ίθαγενείς είχαν. Μέ δυό δυνατά χτυπήματα, άπέκοψε σ' ενός μέτρου ύψος άπ' τό έδαφος τό φλοιό τού δέντρου. “Ετσι σχημάτιστηκε κάτι σάν σκαλοπάτι στό μέρος αύτό, στό όποιο ο Καίπουν πάτησε τό πόδι του. “Επειτα σκαρφάλωσε γοργά, πίστηκε μέ τό ένα χέρι άπ' τόν κορμό και μέ τό άλλο άνοιξε ένα δεύτερο σκαλοπάτι, σέ ύψος ενός μέτρου άπ' τό πρώτο, στό όποιο και πάτησε μέ τό άλλο τού πόδι.

Και μ' αύτό τόν τρόπο, έξασκολούθησε νά σκαρφάλώνη. “Ο Φρικέτος παρακολουθούσε μ' άπάνταστο ενδιαφέρον τό σκαρφάλωμα αύτό κι' είδε σέ λίγες στιγμές τόν Καίπουν νά βρισκεται στήν κορυφή τού δέντρου και νά ξεφονίζη.

Σέ μία στιγμή, ένας κισός πάχους ενός δαχτύλου, κοιμμένος μέ μία τσεκούρια, έπεφτε σφυρίζοντας στό έδαφος, και ο Ύθον, περήφανος γιά τήν ύπηρεσία πού είχε προσφέρει στό φίλο του, κατέβηκε σέ μία στιγμή.

“Ο Φρικέτος, χωρίς νά χάνη καρό, άρπαξε τόν κισό και τόν έδειπλώσε ως τή βάρκα. “Ετσι τράβηξε έπάνω τό σκονί, τό έδεσε γερά σ' ένα βράχο και περιμενε μέ άνοπομονησία νά σκαρφάλωσουν οι φίλοι του έπάνω.

“Ο Μαζεστέ σκαρφάλωσε πρώτος, μέ μία εύκνισια πού προκάλεσε στόν ύπεράτατο βαθμό τόν θαυμασμό τού Ύθον και τών ίθαγενών πού περνούσαν γιά δάσκαλοι σ' αυτά τά πράγματα.. “Ο γενναίος μαύρος, χωρίς νά πη λέει, ρίχτηκε στήν άγκαλιά τού Φρικέτου και τόν έσφιξε μέχρι άσφυξίας. Οι λυγμοί τών πτενιων και τά δάκρυμα κυλούσαν άθρονα σά μάγουλά του..

“Ηρθε κατόπι ή σειρά τού γιατρού Λαμπιερίε, ο όποιος σκαρφάλωσε γαλήνια, μεθοδικά. (‘Ακολουθεί!)

—Ε, από τή βάρκα!... φώναξε ο Φρικέτος.